

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVII

Paříž
leden • únor 1996

Číslo 1

Petr Kolář

O DIALOGU

Termín *dialog*, který je tak v módě, může být veden značně rozdílnými způsoby : vedle dialogu kultivovaného, vedeného slušnými lidmi, známe jistě i dialog nekulturní, který je dialogem jen podle jména. (*Já chci také mír, ale hunský ! - Attila, hunský král, u Karla Čapka*). Rozhovor dvou lidí se nemůže uskutečnit bez společného výchozího bodu. Lidské myšlení postupuje od známého k neznámému, od jistého k méně jistému, od společného k rozdílnému. Dialog je dvojmluvní, ale týká se jednoho a téhož ; jeho předmětem je jeden a týž *logos*, táž shoda mezi myšlením a mluveným projevem. Z požadované shody mezi myšlením a řečí plyne nepřímý i druhý důležitý požadavek, bez kterého zůstává dialog neuskutečnitelný - totiž "společná řeč", *stejně nebo aspoň dostatečně blízké obsahy užitě terminologie*. Zjednodušeně lze tedy říci, že technickým předpokladem skutečného dialogu, tj. smysluplného rozhovoru mezi lidmi, je společný výchozí bod a společná řeč. Bez těchto dvou základních předpokladů se dialog nevyhnutelně promění ve dva mimoběžné monology.

Profesor Kohák (patří k "pendlovcům" - chvíli u nás, chvíli v USA) v jednom z pořadů náboženské redakce ČT poukázal na jednu zvláštnost v českých vztazích - možná, že není jen česká, ale člověku padne hned do oka : zatímco na univerzitách v USA a v demokratických zemích se projevuje od prvního slovního kontaktu snaha o pochopení, u nás reagují partneři v rozhovoru velmi často větou - *s tím souhlasím a tam s tím nesouhlasím*, jakoby se pořád šikovali pro někoho a proti někomu. Na demokratické půdě je v rozhovoru důležitější druhého pochopit, než si jej zařadit a zvítězit nad ním. Umění naslouchat patří, jak známo, mezi vzácné kvality všude na světě. U nás však věci právě v tomto ohledu fungovaly obráceně : místo naslouchání se pěstovalo "poslouchání" neboli poslušnost vnucovaná těm "dole", a tak v "dialogu", který žádným skutečným dialogem nebyl, nešlo o to, kdo s kým a o čem, ale o to, kdo z koho a jakým donucovacím prostředkem. Nebylo by normální, kdyby nic z toho, čím žila česká společnost v minulých desetiletích, na jednotlivce

Edvard BENEŠ
1894 - 1948

nemělo vliv. Avšak účastníci v opravdovém dialogu *soupeři* či dokonce *nepřátelé* nejsou ; jsou *partneři*, potencionální spojenci a pro křesťana *možní bratři*. Dialog není souboj, ale společné objevování. Vyžaduje rovnost partnerů. Proto je dialog s představiteli moci nebo mluvčími Pravdy tak obtížný a s těmi, kdo se za držitele moci a mluvčí Pravdy sami pokládají, nejobtížnější. Tam, kde jeden mluví z pozice moci nebo z pozice vědění, které je druhému nedostupné, tam je skutečný *dialogos* nemožný.

Z příspěvku na 3. setkání katolických novinářů v květnu mr. v Praze.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Zemřela choť prezidenta republiky Olga Havlová.

■ 1. ledna 1996 vznikl nový okres *Jeseník* s poznávací značkou aut "JE."

■ Kardinál Vlk požádal předsedu vlády o zvláštní dotaci na rekonstrukci Arcibiskupského paláce v Praze. Objektu hrozí zřícení stropů - situace je tak kritická, že může dojít k sesutí stropů i pouhým vlivem hluku. Náklady na rekonstrukci byly odhadnuty na 405 miliónů korun.

■ Karlovu mostu v Praze zřícení nehrozí, není však v dobrém technickém stavu. Zatím není rozhodnuto, bude-li jeho oprava rozsáhlejší, nebo se provedou jen menší stavební zásahy, jak požaduje Ústav památkové péče a Klub za starou Prahu.

■ Už od roku 1777 usiluje Opava o nové biskupství, ale asi je dostane město Ostrava. Olomoucká diecéze, jedna z největších v katolickém světě, tak "ztratí" část svého území (okresy Jeseník, Frýdek-Místek, Karviná, Opava, Bruntál, Nový Jičín a Ostrava).

■ Pro sídlo nové ostravsko-opavské diecéze, která by měla vzniknout počátkem roku 1997, byla vybrána Ostrava. Poslední slovo však bude mít papež, jemuž také přísluší jmenovat biskupa.

■ Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) je významnou organizací analytického charakteru, která zpracovává srovnávací hospodářské a sociální studie a prognózy, navrhuje hospodářskou politiku nejvyspělejších zemí, plánuje pomoc rozvojovému a dnes i postkomunistickému světu. Členy OECD jsou všichni členové EU a NATO, všechny státy G-7, Island, Nový Zéland a Mexiko. Členství v této organizaci znamená zvýšenou důvěryhodnost v očích investorů i věřitelů. To, že se 28. listopadu mr. stala členem - jako jediná z postkomunistických zemí - také Česká republika, je vynikající úspěch české diplomacie, ČNB a Ministerstva financí. Důvodů pro přijetí bylo několik : stabilní vnitropolitická situace, malá zadluženost, rozpočtová disciplína, nízká inflace a pokročilá privatizace. Rozhodujícím momentem byl však nový devizový zákon, který učinil korunu konvertibilní podle kritérií Mezinárodního měnového fondu ten fakt, že ČR si od MMF již dávno nepůjčuje a dokonce s předstihem splatila své závazky. Jak ukazuje případ Mexika, před chybou hospodářskou politikou členství samozřejmě neochraňuje, hospodářské úkoly české vlády proto zůstávají stejné.

■ Celkový zahraniční dluh Ruska se odhaduje na 120 miliard USD, z toho u Pařížského klubu 55 a u Londýnského klubu 30 miliard USD. České republice dluží Rusko 3 miliardy a dalších 300 miliónů USD tvoří firemní pohledávky.

■ Na tři měsíce vězení byl v Rakousku odsouzen agent StB s krycím jménem *Tarius*, který dříve působil ve Vídni jako kostelník v kostele sv. Karla Boromejského a sbíral informace o katolických disidentech žijících ve Vídni.

■ V místnostech asociace LE PONT NEUF (31, rue du Pont Neuf 75001 Paris) uspořádal spolek *ROMARIN, les amis de Suzanne Renaud et Bohuslav Reynek* ve dnech 15. až 30. ledna výstavu rytin B. Reynka. Asociace zve všechny zájemce na literární večer s čtením z básní S. Renaud v pondělí 12.2. ve 20.30 v "Loup du Faubourg", 21 rue de la Roquette, Paris 11. Čte Eve Grilliquez. Vstupné 30 Frs.

■ Pražský obecní luxusní pětipokojový byt v ulici *Na baště sv. Jiří* o rozloze 195,5 m² se stal slavným koncem května mr., kdy jej rada Prahy 6 přidělila Václavu Klausovi (viz *Oběžník 4/95*) za měsíční nájemné necelých 2.000 Kč. Když se ho V.Klaus po kritice tisku, vedení OSD a opozice vzdal, nabídl obvodní úřad nájem tohoto bytu zájemcům tzv. obálkovou metodou. Sešlo se 32 nabídek, z nichž nejvyšší zněla na 30.250 Kč s tím, že tento měsíční nájem bude zaplacen předem na dva roky. Jiní zájemci nabízeli sice méně (30 a 27 tisíc Kč), ale za to byli ochotni zaplatit nájem až na deset let dopředu.

■ Brněnská *Nadace Universitas Masarykiana* navrhla Václava Klause na Nobelovu cenu za ekonomii.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek

● ... Vyznat se v lidech je velké umění : jeho základem je určitá jasnozřivost - ale tu má jen ten, kdo se vyzná v sobě ; jen ten, kdo ví, jakých špatností je sám schopen, může vědět, jakých špatností jsou schopni druzí. *Dominik Pecka.*

● ... Demokratickým politikem Beneš jistě byl, nikterak však samostatným a originálním myslitelem, teorii demokracie přejal od svého idolu Masaryka, aniž ji rozvinul a obohatil o to nejmenší. Na rozdíl od TGM však v Benešovi osobně-lidský materiál nestál na výši charakterových a mravních principů. V Masarykovi byla demokracie ethosem a pathosem, v Benešovi jen poctivým politickým stranictvím, a aby dosáhl demokratických politických cílů, byl schopen použít i velmi nedemokratické prostředky. V exilu nesnášel odchylná mínění a jména lidí, které nechal bez rozpaků padnout, protože nesouhlasili s jeho důvěřivou východní politikou, vrhají na jeho metody silný stín. Jeho politické postupy po válce sice ukájely prezidentovo vědomí moci a osobní mstivost, ale šly až na samotnou podstatu demokracie. Příčiny těchto složitých psychických mechanismů tkvěly ve vzpomínkách na Mnichov - ten byl a zůstal jeho zlým snem, mučivou noční i denní můrou. Znovu toužil dokazovat světu i národu, že tenkrát měl pravdu on a jeho protivníci mu zle křivdili. Svět i někdejší domácí protivníci byli ochotni to uzнат a účinky svých omylů napravit. Ale on byl posedlý další myšlenkou, že křivda musí být potrestána ; drásala ho potřeba odplaty. Západní demokracie ho v Mnichově hanebně obětovaly, jeho koncepcí bylo ukázat jim, že se bez nich obejde, neboť má v záloze Stalina. Neměl královskou svrchovanost Masarykovu - Masaryk se dopouštěl nespravedlností pokaždé jen omylem ; aby mu však nespravedlnost sloužila za taktickou metodu, nevidáno - neslýcháno. Dr. Beneš nebyl ze siláckého rodu jako TGM a v letech 1945 - 1948 byl slabý dvojnásob : nejprve slabostí rodilého bázlivce, proto nepřímý, uhybavý, taktický. Kdyby mi bylo dovoleno jít si pro přirovnání do světa vesnického realismu,

byl z rodu mužů, *co se bojí facek*. A podruhé byl slabý svou nemocí, z emigrace se vrátil churav a nemoc ho v krizi 1948 srazilá.

Aby ale bylo také jasno : prezident byl čs. demokratickým táborem špatně podporován. Nikoliv pro nedostatek oddanosti, nýbrž pro slabou kvalitu vůdců naší demokracie. Vidím mezi nimi jen nepatrnou hrstku mužů vysoce nadprůměrných, kterým bylo jasné, oč běží v bojové sázce. Byli to lidé vesměs nestraničtí, mimo strany a nad nimi, denního politického strkání se neúčastnili. Nepochybně : Jan Masaryk, arcibiskup Josef Beran, Ferdinand Peroutka. (...)

Na otázku, nese-li prezident Beneš podíl viny na debaklu naší demokracie v únoru 1948, odpověď zní : ano. Je sice pravda, že na tom našem místě na rozhraní dvou světů, kde jsme se měli stát obětí velmocenské hry, jsme se octli bez jeho viny. Ale on nás do té hry zamíchal a postrčil. Jeho povaha - jeho mnichovská traumata, jeho neznalost stalinismu, jeho falešné hráčství s demokracií - vše spolupracovalo na výsledku. Žádná omluva z něho nesejme znamení *počtáře*, jenž se *pře-počítal*. O tom ale ani nechci mluvit, to mám za samozřejmost. Nýbrž o jeho činech zcela posledních, jimiž se snažil napravit situaci : o smyslu jeho závěrečného abdikativního gesta, jenž jeho život a působení daleko přesáhl a jenž se otiskl jako příklad i model do budoucna ve tvář jeho národa. Opakoval svoje chování z roku 1938, "urovnal to po dobrém", složil ze sebe závazek demokracie a neangažoval se za svobodu, kterou měl střežit *činem*. To byl akt čirého mravního odzbrojení, to nejhorší, co se mohlo stát. Dvakrát za sebou v průběhu deseti let v nás utratil ideu Masarykovu, zabydlil nás v návyku aktivní neúčasti na vlastním osudu, zakotvil ve vyčkávání na štěstí spadlé nám odjinud. (...)

Naposledy jsem se s prezidentem Benešem sešel 12. března 1948 v jeho soukromí v Sezimově Ústí. Vypadal strašně, zestárl o dvacet let, vpadl se, zhroutil. Je si vědom národní situace zcela jasně a je zoufalý. A zuřivý, bezmocně zuřivý. Ihned přechází v líčení toho, co ho potkalo - uvědomuji si, že mne zavolal hlavně proto, aby se svěřil - a v jeho líčení se vztek mísí s vědomím prohry a pocitu strachu. Přímě se děs představy, že by měl platit za Háchu č. 2. Pak začíná mluvit o svém odchodu : to, že odjel z Hradu, bylo protestem proti událostem v Praze, nemá s nimi nic společného. Dal již stáhnout i presidentskou vlajku zde, na své vile v Ústí ; ale přijel Gottwald a "uprosil" (?) ho, aby ji dal znovu vztýčit. Do Prahy však nepůjde. Objeví se jen k půlhodinové účasti na pohřbu Jana Masaryka, kde ani nepromluví, a hned se zase vrátí do Ústí (-a tak se také stalo-). A znovu otázka, rozumí-li národ, že to nedělá s *nimi*? S rozpaky odpovídám, že národ jeho chování bezpochyby rozumí, ale bude mu rozumět čím dál méně. Nepodal-li demisi ihned, budiž, už se stalo (informovaný a objektivní článek v *Neue Zürcher Zeitung* končí ovšem závěrem, že dr. Benešovi zbývá už jen splnit poslední čestnou povinnost k sobě i k demokracií, tj. abdikovat !), ale ať se demisího rozhodnutí nevzdává, demise je teď jeho poslední zbrání ; musí si pro ni ale znovu volit moment, má-li být její fakt skutečným šokem. Teď ať dbá klidu a pečuje především o své zdraví. S tím prezident živě souhlasí, je patrné, jak rád slyší slova péče o jeho zdraví. Ale zdá se mi, že vítá též možnost odsunu demise - jeho vůle je zřejmě narušena a bojí se. Nemám odvalu mu říci, že mu nic nehrozí, že si může dovolit prásknout za sebou dveřmi ; má-li být demise vskutku zamýšleným "činem", musí se rovnat prásknutí dveřmi. Přitom si ožřejmuji prezidentovu osamělost. Lidu se ve skutečnosti straní, ba bojí, ani k němu zpravidla nechce a neumí dojít. To lid se spíš několikrát - marně - namáhal dostat se až k němu.

● ... Ostatní strany cítí, že jsou komunisty ztlačovány, že nemají rovného podílu na moci. Vskutku tomu tak je, ale pokud si to ostatní strany samy zavinily, je marno nad tím vzdychat. Posice ve veřejném životě záleží na množství energie a vůle, kterým ji umíme podepřít (...), KSČ překonávala energii, odhodlanost, jasným programem všechny strany ostatní. Stále platí, "tam svět se hne, kam se síla napře." Vždy vůle a odvaha budou působit jako přírodní zákon. *F. Peroutka v knize Tak nebo tak (1947).*

Četli jsme knihu

Hubert Ripka ÚNOROVÁ TRAGÉDIE
s předmluvou Pavla Tigrida (1995)

Z francouzského originálu *Le Coup de Prague* vydaného nakl. PLON v Paříži v r. 1949,
vydalo v roce 1995 nakl. ATLANTIS v Brně.

Vyšší policejní úředníci, kteří nebyli členy komunistické strany, byli všude odvoláváni a nahrazováni komunisty. Měli jsme ostatně přesné informace o tom, že noví policejní funkcionáři nebyli vybíráni ministerstvem vnitra, ale přímo sekretariátem komunistické strany. Vedení SNB dalo také rozkaz vyměnit osm nekomunistických divizních komisařů pražské policie spolehlivými komunisty. Mimořádný význam tohoto případu byl v tom, že jedině divizní komisaři měli právo přidělovat policejním agentům zbraně a municí. Šlo zřejmě o plán, jehož cílem bylo dokončení bolševizace policie před květnovými volbami v roce 1948.

Naše rozhodnutí nezúčastnit se práce vlády, dokud nebude splněno vládní usnesení ze dne 13. února, jinak podáme demisi, jsme prezidentovi oznámili včas a prezident naši taktiku bez výhrad schválil. Beneš nás přijal 18. února v 10 hodin ráno. (...) "Nesmíte za žádnou cenu ustoupit," opakoval, "je povinností každého ministra řídit se usnesením vlády a plnit je. Komunisté to velmi dobře vědí, ale protože se nechtějí podřídit rozhodnutí, které by zhatilo jejich plány, hledají záminku, jak by se své povinnosti vyhnuli. Je zřejmé, že se voleb obávají. To je pro vás další důvod, aby se uspišily. Buďte neústupní. Já také neustoupím, můžete se mnou počítat." Měli jsme všechny důvody ke spokojenosti. Nyní jsme věděli, že prezidentovo i naše stanovisko je shodné.

Po katastrofě, která postihla stát, zůstali jeho obyvatelé zcela ohromeni. Bojový duch a vůle k odporu, které ho ještě včera ovládaly, ustoupily skleslosti a zoufalství. Nikdo nechápal, co se stalo. Vědělo se jen, že demokracie byla poražena a že bude nahrazena režimem násilí a teroru. Ze všech úst zněla jediná otázka: "Proč prezident Beneš přijal všechny Gottwaldovy návrhy?" Jeho hlas už národ neuslyšel. Místo očekávaného rozhlasového projevu se veřejnost dozvěděla, že "chtěl předejít nebezpečí občanské války." Téhož dne prezident odjel do svého soukromého sídla v Sezimově Ústí s úmyslem za několik dní abdikovat. Proč od tohoto plánu upustil, jsem už nemohl zjistit. Lidé stojící blízko Benešovi po krizi tvrdili, že Beneš ustoupil proto, že ho rozhovory s generály Svobodou a Bočkem přesvědčily, že armádě nemůže důvěřovat a že neshoda s Gottwaldem by mohla vést nejen k občanské válce, ale i k otevřenému konfliktu s Moskvou. Lidé, kteří Svobodu znali dobře, naopak tvrdili, že by provedl všechny rozkazy prezidenta republiky, i kdyby měl porušit Gottwaldovy instrukce. Podle jiných se prezident na většinu armády spolehnout mohl, většina důstojníků a vojáků by výzvu politických stran neuposlechl.

Nikdy se nedozvíme, která z těchto úvah odpovídala skutečnosti. Když prezident ratifikoval návrh na složení nové vlády, řekl jsem svým přátelům: "To je konec všeho, od této chvíle jsme lidé mimo zákon, vydati na milost a nemilost komunistům."

(Kráčeno)

Hubert Ripka (1895 - 1958), v letech třicátých jeden z nejvýznamnějších čs. novinářů, odešel v říjnu 1938 do zahraničí a v r. 1940 byl jmenován členem čs. exilové vlády v Londýně. V dubnu 1945 se stal ministrem zahraničního obchodu v tzv. Košické vládě a tuto funkci zastával nepřetržitě až do 25. února 1948. V dubnu téhož roku, po dramatickém útěku, opustil čs. území navždy. Jeho kniha je autentickým svěděním nedávno prožitých dějů a přes pochopitelnou subjektivnost pohledu usiluje o věcný rozbor popisovaných událostí. Chybí jí však patřičný časový odstup: mnoho jmen, setkání a zajímavých epizod nemohlo být s ohledem na přátele, kteří zůstali doma, uvedeno, značná zdrženlivost se projevuje v hodnocení postoje prezidenta Beneše a Jana Masaryka v únorových dnech. Ve svých soukromých poznámkách z téže doby byl Ripka vůči nim podstatně kritičtější.

Kniha je k dostání v knihkupectví FIŠER v Kaprově ulici v Praze a stojí asi 130 Kč.

Dopisy

... Loňský rok byl pro nás bohatý na události, z nichž největší byla přítomnost sv. Otce v naší svatokopecké farnosti, kde jsme s ním prožili nezapomenutelné chvíle. (...) Viděli jsme v Křesťanském magazínu na ČT 1 pořad o České katolické misii v Paříži - máme radost, že si u nás vůbec někdo všiml a ocenil práci, kterou jste v minulosti konali jak pro Církev, tak pro dobrou pověst našeho národa v cizině...

Z Moravy.

... Čtyřiapůl měsíce sychrav, blátiv a mraziv je teď před námi, nemluvě o břečkovidním sněhu, který bude v pražských ulicích rychle šedivět a černat. Jó Paříž! Tam je to jistě jiné, lepší! (...) I když Západané jsou vůbec divná čeládka, život neznají, azbukou nečtou. Na Montparnassu jsem marně hledal sebemenší kopeček. To je nějaký Mont? V Invalidovně jediného invalidu! To je pořádek? Hledal jsem zbytky vézení na náměstí Bastilly - místo něj našel divadlo. Kdo to tam udělal a proč? A co kostel sv. Eustacha? Kde mají eustachovu trubici? Praha je přece jen lepší: Na Starém městě je Staroměstské náměstí. Na Václaváku je Václav. Na Haveláku jsem viděl nejen Havla, ale i houby havelky. Snad jediná anomálie v Praze je náměstí Míru. Nedávno se tam rvali nějakí ozralci a málem jsem taky dostal facku. Jenomže s mírem je to všude stejné. Dnes jsem šťasten, že mě v pařížském metru jen něžně okradli a nevyhodili do luftu...

Z Prahy.

✻ Ať je smutno - jen když
je trochu veselo

RUKOVĚŤ PRO CIZINCE

Z. Bratřovské a F. Hrdličky.

Sametová revoluce změnila Českou republiku v arénu, v níž spolu zápolí několik družstev: Češi, kteří prošli totalitou bez zvláštní újmy (většina); Češi, kteří svou ohebnost proměnili v mamon; Češi, kteří se sdružili v disentu; Češi, kteří se vracejí z exilu. Je to nelítostný boj (i když není na první pohled patrný), protože bývalí disidenti, kteří převzali vysoké funkce, musejí přelstít dravou pragmatickou většinu aby se na svých místech udrželi, bývalí emigranti by zase mohli zavádět náročné noviny. Kromě toho, mluví-li Češi o něčem vážně, je to nevážné, mluví-li nevážně, je to vážné. Není tedy snadné rozpoznat, co Čech vlastně míní. Zkuste konfrontovat dva do-

morodce, položte jim otázku a sledujte je. Mrknou-li občas na sebe, je to chvíle žli. Chvilie pravdy nastane, až se oba začnou hádat.

Západoevropský přízvuk či vzezření působí na Čecha jako magická formule, příslušným referentem budete tedy přijat s bodrým úsměvem, případně uctěn beche-rovkou. Pro věc samu ovšem neudělá nic, o tom se snadno přesvědčíte při dalších, opět bezvýsledných návštěvách. Proniknout k řediteli či ministrovi znamená naklonit si především lidi z jeho okruhu, kteří znají skutečný, nikoli pro veřejnost fingovaný program svého nadřízeného. Nelze očekávat, že nadřízený zareaguje na dopis - doporučujeme spíš telefonický kontakt, který je ovšem závislý na stavu spojovací techniky, a je tedy asi v 30 procentech případů úspěšný. Není důležité, k jaké politické straně váš český partner toho času právě náleží; důležitější je vědět, s kým chodil do školy, na ryby, na zálety. Základní informace podávají nejčtenější české deníky (Blesk, Špiěl apod.).

Etymologie Čech - Bój - bohém, je oprávněná. Češi se liší od Němců tím, že mají výborné nápady; kdyby je však realizovali, připadali by si jako pilné, to jest hloupé včelíčky. Vábí je prvek improvizace a náhody: vyšlou-li experta na stáž do ciziny, zajisti mu letenku, ale neinformují příslušný ústav o jeho příjezdu. Vydají-li knihu, získá obálka mezinárodní ocenění, ale uvnitř bude scházet 40 stran. Umístí-li značku kolem dálnice, vynechají občas ukazatel důležité odbočky, aby šoferům nepřípa-dala cesta příliš fádní. K dobrému tónu ostatně patří, aby se o profesionálních výko-nech mluvílo přezíravě, proto se nejschopnější a nejchytřejší Češi tváří jako nedo-ukové nebo se uplatňují za hranicemi. (Kráceno - Literární noviny 32 / 95)

Řekni mi, v které bance sedíš a já ti řeknu, na které správě StB jsi pracoval...

Import z ČR.

Z mudrosloví českých Panžanů :

*Důchodci i pracující
s "Oběžníkem" přijíjí si !*

*S reformou či bez reformem -
šťastný nový rok "quand mème" !*

✻

(J. Š)

..... Ze života Misie

* Otec Petr Kolář i "Oběžník" děkují svým přátelům za všechna přání k vánočním a k novému roku.

* Paní ANNA STANY, štedrá podporovatelka naší misie, oslavila v loňském roce své devadesáté narozeniny. Blahopřejeme a děkujeme !

* Na minulou mši (16. 12. 95) přišlo - kvůli stávkám pěšky a V. Umlauf na kole - pouze osm lidí. Ale i tak byla pěkná, zpívali jsme a četli z Evangelia, a druhý Václav zazpíval roráty hlasem cherubína. Pak s Helenkou zahráli a zazpívali několik lidových koled, což byl k vánočním opravdu milý dárek. Po mši jsme se dozvěděli, že Česká misie snad bude ve své činnosti pokračovat i v příštím roce. E. A.

* Dne 2. prosince mr. zemřela v Courbevoie ve věku 94 let paní MARIE DUBSKÁ, která se v době Olce Bernáčka a Petra Koláře zúčastňovala všech českých akcí, i naší misijní činnosti.

* Kromě přání k novému roku vám všem, bych chtěl připojit informaci o tom, že se společně s P. Václavem Malým chystáme na celotýdenní pobyt v Paříži. Václav by měl mši sv. pravděpo-dobně 27. dubna (místo a čas jako obvykle), já bych rád také zůstal, ale není to jisté. Bude zá-ležet na tom, podaří-li se mi tady v Praze sehnat za mne "záskok". Média mne totiž zaměstnávají stále víc, dokonce jsem na sebe vzal i výuku ve škole Saleziánů, kde se formují budoucí vycho-vatelé nesnadné mládeže. V únoru budu muset něco naddělat, abych opravdu po velikonočních mohi na týden zmizet do Paříže. Už teď se těším !
Váš Petr Kolář

* ZPRÁVA O STAVU POKLADNY Č. 2 ke dni 31. 12. 1995. (Tato pokladna obsahuje pouze příspěvky zaslané nebo předané osobně panu Vladimíru Stránskému).

PŘÍJMY:

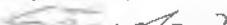
Dary a příspěvky na ČKM a na OBĚŽNÍK do Pokladny č. 2 dosáhly v roce 1995 celkově výše..... 2.080,00 Frs

VDÁNÍ:

Náklady na vydávání OBĚŽNÍKU, tj. tisky, fotokopie, obálky, poštovní známky pro adresáty v cizině (poštovné pro adresáty ve Francii hradí Pokladna č. 1) činily v r. 1995 ... 4.068,90 Frs
Kromě toho byl dne 25. 3. 1995 z této pokladny předán v CENTRE SEVRES zástupkyni charitativní organizace DOMOV SVATÉ RODINY v Praze peněžitý dar naší Misie ve výši 3.000 Frs a příspěvek 200 Frs na pařížský pobyt studijní skupiny DOMOVA. (Jedná se o peněžitý dar Odboru krajaňských a nevládních styků MZV ČR v Praze ve výši 2.958 Frs, v roce 1994 určený pro naši Misii a zasláný šekem na bankovní konto Misie, tedy do POKLADNY Č. 1 - viz OBĚŽNÍK 1/95). Z POKLADNY Č. 2 bylo tedy v r. 1995 vydáno celkem 7.268,90 Frs

Vzhledem k tomu, že v r. 1994 POKLADNA Č. 2 vykazovala velmi pozitivní bilanci, neboť k 31. 12. 1994 v ní zbývalo 7.571,50 Frs,

zahajujeme rok 1996 s pokladní hotovostí 2.382,60 Frs

Připominám, že všechny záznamy v POKLADNĚ Č. 2 jsou každému z vás přístupné k nahlédnutí. Se stavem v POKLADNĚ Č. 1 (tj. bankovní konto Misie nebo příspěvky předané osobně P. Kolářovi), z níž je hrazena expedice OBĚŽNÍKU, nájem kaple a salů, i ostatní výdaje a s kterou hospodářův výhradně Otec Kolář, budu seznámen v dubnu tr. během jeho pobytu v Paříži. Za zaslání nebo předání příspěvků i za projevenou důvěru děkuji, správnost zde uvede-
ných údajů potvrzuji svým podpisem. Vladimír Stránský.

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli

Anonym	Čemá	Kropová	Müller	Šváb
Bernhardová	Fiala	Křížová M.	Novotný K.	Vaníček
	Garmond	Kubiová	Stany	

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAT !

*

Náš program :

V SOBOTU 24. ÚNORA 1996 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)

a

m

V SOBOTU 23. BŘEZNA 1996 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)

BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC RYSZARD WTOREK SJ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sevres, 5. patro, 75006 Paris, Mo Sevres-Babylone

ČESKO - FRANCOUZSKÉ MŠE SV.

(Bohoslužba slova česky, obětování francouzsky)

Přijďte všichni a bez obav přiveďte i své přátele, kteří nemluví česky !

*

Po mši sv. dne 24. února setkání v obvyklém sále v přízemí a burza českých knih ve
předsípní Misie. Využijte jedinečnou příležitost doplnit vaši knihovnu či zbavit se přebyteků !

23. března po mši si promítneme film Obecná škola režiséra J. Svěráka (syn Z. Svěráka),
považovaný za jeden z nejlepších filmů současné české produkce.

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35bis, rue de Sevres, 75006 PARIS tel. +4397500

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris